

Karin

Nevím, proč má někdo tak stupidní rodiče. Proč zrovna já? Jak někdo může být trestaný ještě dříve, než něco provedl? V okamžiku, kdy jsem se narodil, jsem přeci nebyl ani hodný, ani zlý, ani průserář, ani nic. Pak je přeci nespravedlivé, že si mě domů odnesli zrovna moji rodiče. Což, to bych jim ještě odpustil, ale proč mi dali tak stupidní jméno *Karel*? Nejstupidnější ze všech jmen. Obzvláště, pokud máte příjmení *Šourek*.

Na druhou stranu, možná moji rodiče nemohli tušit, že nějaký stupidní strejda napíše úplně pitomou divadelní hru, ve které vystupuje Varel Frištenský. Varel! Možná to tomu strejdovi, co tu hru napsal, přišlo legrační, ale každá legrace má svoje meze. To si ten strejda neuvědomil, jaké ústrky a křivdy způsobí všem Karlům? Strejda se určitě Karel nejmenuje. Pak ale od něj není fér, když vymýšlí takové stupidity. Blbeček.

Samozřejmě, tu nablblou divadelní hru skoro nikdo z naší třídy neviděl, jenom ta šprtka Nohejlová. Den po představení si s holka-ma o velké přestávce něco špitaly a strašně se hihňaly. Pochopitelně se u nich za chvíli objevil ten buran Dvořák a vyzvídal, co se děje. Pak se začal smát, a aby potvrdil, že je opravdový buran, tak křičel:

„Varel! Ty vole, Varel! Neukážeš nám něco, Varle?“ a čuměl při tom na mě. Holky vyprskly smíchy. Polilo mě horko. Tak trapně jsem se snad nikdy před tím necítil.

Už mi to zůstalo. Ve třídě mi nikdo jinak než *Varle* neřekne.

Za pět let, až budu plnoletý, se nechám přejmenovat. Zabiju Karla Šourka a nechám narodit třeba Eda Schodyho nebo někoho

podobného. Závidím ženskéjm, že porodí už za devět měsíců, já musím čekat na zrození Eda ještě těch pět dlouhých let...

Třináct je fakt strašný věk. Skoro nechápu, jak je možné, že ho tolik lidí přežilo. Čelo samý beďar, hlas přeskakuje bez nějakých pravidel, povětšinou vypískne v okamžiku, kdy chci znít mužně. Zrovna tudle jsme se vsadili, komu z nás z kluků ze třídy, co spolu kamarádíme, prodají v hospodě pivo. Věřil jsem si, jelikož jsem z kluků skoro největší. Sedl jsem si v hospodě *Na Ružku* ke stolu a když přišel číšník, tak jsem si objednal: „Jeden gambáč, desítku.“ Doma jsem tu větu v koupelně trénoval snad stokrát a šla mi skvěle. Dunivý hlas rozrezonoval celou koupelnu. I zrcadlo, před kterým jsem to zkoušel, se chvělo. Ale před číšníkem jsem se zachvěl já, hlas mi přepnul do vyššího rejstříku a objednávku jsem pronesl fistulí. Ještě ke všemu mi okamžitě zrudly uši. No prostě trapas. Okamžitě jsem se dal na ústup a číšníkovu neuctivé zvolání: „Co prosím, chlapečku?“ mě dohnalo až v otevřených dveřích, zde mě předběhlo a nezkresleně se doneslo až k mým kamarádům, kteří na mě čekali před hospodou. Prostě špatný timing. Ti blbouni venku doslova řvali smíchy a pořád opakovali *chlapečku*. Nikdy bych nevěřil, jak zdobnělina může urazit.

Za pět let se na *Ružek* vrátím a tomu číšníkovi se pomstím. Strašně. Možná si do piva hodím živou mouchu a pak to pivo budu reklamovat. Nahlas, dunivým hlasem, před celou hospodou! Ještě ale nejsem pevně rozhodnutý, jak bude pomsta vypadat. Mám ještě dost času na rozmyšlenou.

Ještě než jsem odmutoval, padla na mě další rána osudu: rodiče vymysleli společnou dovolenou u Máchova jezera, rozuměj tím, jak oni trapně říkají, u *Českého moře!* Už jen to úděsné pojmenování *České moře!* svědčí o slabší duševní formě mých rodičů.

Nedovedu si představit větší potupu než jet s rodiči k Mácháči. Válet se na pláži jak mastný vorvaň a příšerně se nudit. Naprosto zřetelně jsem si dovedl představit, jak rodičové budou soutěžit, kdo bude lépe opálený, jako kdyby na tom záleželo. Jakmile vysvitne slunce, chovají se, jako kdyby byli členy *Spolku sportovního opalování*. Nechápu, proč třeba otec potřebuje mít opálené panděro a matka vnitřní stranu bicepsů, když to otcovo břicho vypadá jako

kdyby do sebe cpal čtrnáct dní hrách a měl u toho zácpu, a matka žádné bicepsy nemá. Budou se tam sportovně opalovat a mě nechat, ať si hraju sám na písku, páč mě jinam nepustí. Začal jsem se potit už při té představě!

Abych nemusel na společnou dovolenou, tak jsem se rychle přihlásil do badmintonového oddílu. Říkali, že o prázdninách pojedou na soustředění, což přesně zapadalo do mého tajného plánu – vyhnout se dovolené u stupidního *Českého moře*. Jak se ale ukázalo, soustředění se konalo až na konci srpna a naši objednali ubytování u Mácháče na začátek prázdnin... Tím pádem jsem přišel naráz o dva týdny zaslouženého letního volna. To bylo tak hrozné zjištění, že mi na čele vyrazil další beďar ještě před tím, než jsem byl naložen do auta plného krámů, povidel a vařičů. Moji stupidní rodiče do auta dokonce naložili sekeru, kuchařku (knihu, pochopitelně) a asi osm litrů různých opalovacích krémů. Bylo mi za ně hanba, ještě než jsme vyjeli.

Potvrdilo se, že na dovolené s rodiči je naprosto nejhorší, když je hezky. Opravdu je nezajímá nic jiného, než válení u vody a potírání vrásčité kůže různými oleji a jinými smrady. Já vydržím ležet na slunci velmi omezenou dobu. Myslím, že můj osobní rekord pobytu vleže za sluncežáru je něco těsně nad dvě minuty. Déle to fakt nedávám. A mazání krémem naprosto nesnáším. Horší snad už může být jenom to, když mi matka čistí nasliněným kapesníkem obličej, když má pocit, že na něm mám nějakou šmouhu, která nejde otřít do rukávu.

Takže bylo hezky a já osaměl uprostřed davu dalších nechutných obstarožních tloušťků. Ještě ke všemu jsem se od rodičů nesměl vzdálit dále než na doslech, abych se prý neztratil. Vyměřený perimetr se mi tím pádem zúžil na stánek se zmrzlinou (což bylo ještě v pohodě), na betonový ping-pongový stůl (což by bylo v pohodě, kdybych měl s kým hrát) a zastřešený minigolf. Na tom minigolfu jsem nakonec strávil většinu času, jelikož tam byl stín a nikdo tam nechodil, protože půjčovna holí a balónů nefungovala. Naštěstí!

Obcházel jsem jednotlivé posty a cvrkal do jamek zelenou gumovou kuličku, kterou jsem našel nedaleko chatky, kde jsme bydleli. Cvrkání ve stínu bylo výrazně lepší než se válet na tom odporném slunci pomazaný smrdutým krémem.

Třetí den pobytu už jsem ani nešel z chatky na pláž a okamžitě jsem to stočil k minigolfu. Otec něco volal, jestli mu nechci nama-
zat záda, ale dělal jsem, že neslyším, a rychle jsem vyklidil pole.
Pak ještě matka volala, ať nezapomenu přijít na svačinu, ale když
už jsem hrál hluchého, tak jsem na její laciný trik neskočil a bez
ohlédnutí jsem upaloval pryč z dosahu těch divných, mastných
lidí, za které jsem se styděl.

V minigolfovém přístřeší byl klid a chládek. Vytáhl jsem gumo-
vou kuličku z kapsy a došel k prvnímu stanovišti. Už jsem chtěl
kuličku odcvrknout, když vtom mě napadlo, že bych si mohl vy-
robit golfovou hůl. Přeci nebudu cvrkat do kuliček jako ubožák
prstama. Narovnal jsem se zrovna v okamžiku, kdy na odpaliště
dopadl stín. Nebyl to můj stín. Podíval jsem se proti slunci a tam
stála malá holka. Že je to holka, jsem usoudil podle vlasů, jelikož
v protisvětle z ní moc vidět nebylo. Pouze silueta drobné posta-
vy s dlouhými vlasy, skrz které prosvítalo slunce a vypadalo to,
jako kdyby postava měla svatozář. Zůstal jsem *stát jak zasažený*
bleskem (i když nevím, proč se říká stát jak zasažený bleskem, já
bych si po zásahu bleskem určitě lehl). Silueta se pohnula a všiml
jsem si, že má v ruce hůl. Pomalu, váhavě šla směrem ke mně.
Ani jsem se nepohnul a jenom jsem zíral. Přišla blíž a konečně
jsem jí uviděl do tváře. V duchu jsem se ušklíbl: *holčička*. Byla
určitě mladší než já, ale nesla se, jako kdyby si ráno do hlavy
napumpovala hélium. Šla naprosto vzpřímená a připadalo mi, že
se nohama skoro nedotýká země. Asi optický klam protisvětla. Pů-
sobilo to dost nadpozemsky. Měla na sobě dvoudílné plavky, i když
ten horní díl ještě nepotřebovala. Nic zakryté nepřehlédnutelně
žlutým textilem. Vůbec nechápu, proč malé holky, co nemají pr-
sa, nosí přes hrudník kus hadru. Asi aby vypadaly starší. Mně to
vždycky připadalo směšné.

Opovrživě jsem si odfoukl a pozornost jsem vrátil ke gumové
kuličce. Chtěl jsem předvést těžký cvrnk a musel jsem se pekelně
soustředit. Na kuličku padl stín od té holky a ozval se zvláštní
nakřáplý hlas: „Nechceš si raději zahrát opravdický golf?“ Zvedl
jsem hlavu. Nakřáplý hlas patřil té malé holce s pruhem látky
přes hrudník. Hlas k ní vůbec nepasoval. Asi zrovna taky muto-
vala.

Chtěl jsem ji odbýt tím, že i kdyby měla opravdický míček a opravdickou hůl, pak by to stejně byl minigolf, a ne golf. To by měla, i přesto že je holka, rozlišit.

Než jsem ji stačil poučit, opět promluvila: „Hele, co mám!“ ukazovala mi tenisák v napnuté ruce. V té její malé ruce vypadal daleko větší.

„S tenisákem se nedá hrát minigolf,“ úplně jsem se narovnal a podíval se na ni. S tím velkým tenisákem v ruce vypadala smutně a bezbranně. V ten moment mi jí bylo, nevím proč, líto. Pohledem jsem sjel od tenisáku přes hrudník k obličejí. Dívala se na mě velkýma hnědýma očima, ve kterých byla něha a měkko. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Neusmívala se. Vražedná kombinace pro ochránce malých holek. Najednou jsem měl pocit, že bych pro ni udělal úplně všechno na světě, hlavně aby se usmála.

Opatrně jsem vzal tenisák z její ruky, dvakrát ho otočil a zeptal se: „S tímhle?“

Nepatrně přikývla.

„To je nějaká blbost,“ stále jsem koukal na ten tenisák místo na ni. Byl to ohraný Dunlop. Zmáčkkl jsem ho. Měchuřina, ten musela najít v odpadkovém koši vedle tenisových kurtů. Všiml jsem si, že tam hráči hází ohrané balóny. Povětšinou po nevynucené chybě. Buď praští raketou nebo vyhodí tenisák s hláškou: „S tím se fakt nedá hrát!“ mnohdy doplněnou o nějaké to peprné slovo, případně peprné souvětí. Vyhozené balóny pak přebírají místní sběrači míčků a vybírají ještě ty, se kterými se dá hrát, fakt dá. Dunlop, který jsem držel v ruce, propadl i tímto sítem. S tím se opravdu hrát nedalo. Alespoň ne tenis.

„Vždyť se ani nevejde do jamky,“ díval jsem se na tu malou holku a přišlo mi, že ještě více posmutněla.

„Myslela jsem, že by to šlo. Ta tvoje kulička mi přišla hrozně mrňavá,“ řekla.

Chtěl jsem říct něco milého, ale zmohl jsem se pouze na: „No jó, ale moje kulička se všude vejde, tenisák je na prd“, což asi moc milé nebylo a projevilo se to tím, že jí poklesly koutky úst. To se mi tedy moc nepovedlo. Zkusil jsem poněkud smířlivější tón: „Ale dal by se s ním hrát golf v lese. Uděláme si jamky a může to být docela legrace.“ Pokleslé koutky se zvedly, ale v očích stále nebyla ta správná jiskra. Pokračoval jsem: „Jak se jmenuješ?“

„Karin,“ řekla tiše, „a ty?“

„Karel. To je dobré, naše křestní jména začínají na K. Ještěže se nejmenuješ Valerie,“ doplnil jsem, když jsem si opět vzpomněl na Varla a vnitřně jsem se otřásl. Zase mi to stupidní jméno vlezlo do hlavy.

Karin si naštěstí mé doplňující poznámky nevšimla nebo ji prostě přešla, nevím, ale každopádně se začala usmívat. Polehoučku, asi jako když se rozjíždí nákladní vlak, jen to mělo něžnost motýlích křídel. Pak navázala na naše předchozí téma: „Já do lesa nemůžu, rodiče řekli, že smím jít jenom sem.“

Sláva, pomyslel jsem si v duchu, konečně máme společné téma: „Taky máš tak stupidní rodiče?“ *Takové krásné téma, jupí! Na to se musí chytit každý.*

Opět posmutněla: „Ne, moji rodiče jsou prima. Je s nima legrace, mamka mě učí plavat a tatka sprostá německá slova.“

Nechápavě jsem na ni koukal. *Jak může mít někdo prima rodiče? I když, jestli ji otec učí sprostá slova, tak s ním možná prča může být.*

„To se mi nezdá, jaký sprostý slovo třeba umíš?“

„Das Schwein. Du bist ein ausgesprochenes Schwein!“ Provinile se usmála a s námahou polkla, jako by jí ta směsice *nemístných* sprostáren ucpala krk.

„Tak to jsem čekal těžší kalibr. Naučil bych tě jiná, ale neumím německy,“ zamutoval jsem (*zrovna ted!*) a taky jsem těžce polkl.

„Kaaariiiiiin,“ ozvalo se od pláže. Asi ji začali shánět ti její prima rodiče...

„Už budu muset jít. Ahoj.“

Tak rázný konec jsem nečekal, naštěstí mě napadla spásná myšlenka: „Nechceš se sejít večer u mola, naučil bych tě nějaké české sprostárny.“

Už odbíhala, ale ještě jsem zřetelně slyšel: „Tak jo, po večeri u mola, ale asi budu moct jenom na chvíli.“

Tak já mám rande, napadlo mě, když jsem koukal za odbíhající Karin. *První rande v životě. To abych si před večerí umyl ruce.*

Zajímavé je (dříve jsem si toho nevšiml), že když jíte s umytýma rukama, tak si vůbec nepamatujete, co jste jedli. Zhltl jsem jídlo a vypálil od stolu. Cestou mě ještě zastihla hláška, kdo jakože bude mýt nádobí.

„Umeju ho zítra,“ hodil jsem přes rameno a raději se neotáčel, abych neviděl reakci těch mých rodičů.

K molu jsem se přišoural pomalu a cestou jsem přemýšlel, co budu vlastně učit Karin za sprostárny, když jejich výuka je stěžejní téma našeho setkání.

Přišlo mi, že před Karin nebudu schopen říct ani to, že plavčík je vůl. (A to teda je, jelikož mě jednou nechtěl pustit samotného do vody. „Musíš mít s sebou tatínka nebo maminku, hošánku,“ řekl mně, kterému už skoro rostou vousy!)

Vlastně nikdy jsem před holkama nemluvil sprostě. Občas mi něco uteklo, to jó, ale to byly výrazy na té volské úrovni.

Půjčovna loděk zrovna zavírala a po chvíli bylo na molu prázdno. Všichni se přesunuli za jinou zábavou. Pověštinou staré veslice vyměnili za plné sklenice.

Karin dlouho nešla, tak jsem si sedl na kraj mola a přemýšlel o našem setkání. Před očima jsem měl stále její obraz, jak se dopoledne zničehonic zjevila jako nějaká denní víla, slunce jí prosvítalo skrz vlasy a dodávalo nadpozemský dojem. Kdybych nebyl drsník, tak bych řekl, že jsem se na do ní fakt zakoukal, přestože můj první pohled na ni byl kritický, vzhledem k tomu žlutému hadru na hrudi.

Sundal jsem si boty a spustil nohy z mola. Na hladinu jsem nohama nedosáhl, ale chlad vody byl cítit a bylo to příjemné. Čuměl jsem přes vodu a vítr mi lehce pročísl vlasy. Zavřel jsem oči. *Karin asi nepřijde*, řekl jsem si v duchu a bylo mi tak trochu do breku. To už se mi dlouho nestalo. Cítil jsem, jak mi nepatrně vlhnou oči. Asi mi vítr foukl do očí nějaké smítko...

Začalo se stmívat a smutek mi sedl na duši. Civěl jsem do vody a nechtělo se mi z mola. Zůstanu tady do rána, napadlo mě. Ráno mě tu uvidí Karin a bude jí pekelně líto, že nepřišla. A já jí řeknu, jaká u vody byla v noci zima, ale přesto jsem neodešel, a možná, že z toho budu mít zápal plic a ona z toho bude úplně naměkko a... Pojednou jsem ucítil dotek na rameni. Lekl jsem se a prudce otočil. Stála tam. Karin! Vůbec jsem ji neslyšel přicházet.

„Ahoj, promiň. Naši mě nechtěli pustit, až jsem nakonec přesvědčila mamku, ať jde se mnou.“ Hrklo ve mně a začal jsem se rozhlížet, kde je asi schovaný její otravný *prima* rodič.